

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αύθεντική είεγραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπισίας Ασπασίας, χήρας του άλημονήτε βασιλέως 'Αλέξανδρου')

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η ανάδημεισίσις)

ΧΕ'.

—Καί τήν άλλή μέρα, είπε ό 'Αλέξανδρος, κουνώντας τό κεφάλι του, τήν άλλή μέρα θά σκάση σάν κανόνι, ή μεγάλη, ή συνταρακτική είδησις: 'Η Α. Μ. ό Βασιλέως 'Αλέξανδρος καί ή Α. Γλυκύτης καί Τρυφερότης, ή δεσποινίς Ασπασία Μάνου, έτέλεσαν τούς γάμους των, υπερπηδήσαντες πολλά καί ποικίλα έμπόδια, θριαμβεύσαντες διά τής Α. Υ. του 'Ερωτός των, είς πείσμα όλων των καλοθελητών!...

'Η Ασπασία έγέλασε μέ τήν καρδιά της. Κι' ό 'Αλέξανδρος ήταν πειά ήσυχος κι' εύχαριστημένος. Κάτι του έγλεγε ότι τήν φορά αυτή ά έτελειώσαν τά βάσανά του.

Όι δύο έρωτευμένοι έμειναν άρκετή ώρα ακόμα μαζί, μιλώντας για τήν εύτυχία, μέσα στην όποία θά ζούσαν στό μέλλον καί κάμνοντας εϊάφορα όρασιά σχέδια...

Τήν άλλή μέρα κιάλας, ό έμπιστος του 'Αλεξάνδρου φίλος, άνώτερος αξιωματικός, μέ τόν όποιο συνεδέοντο μέ φίλια από παιδιά, έπισκέφθη τόν 'Αλέξανδρο καταχαρούμενος.

Μόλις ό 'Αλέξανδρος άντίκρισε τό χαρούμενο πρόσωπο του, κατάλαθε πως κάποια εύχαριστη είδησι του πήγαινε. Καί μη μπορώντας νά συγκρατηθή, σηκώθηκε από τό γραφείο του κι' έτρεξε νά τόν προΰπαντήση.

—Λοιπόν; τόν ρώτησε, γεμάτος άγωνία, γεμάτος άυτομοηρία.

—Εύχάριστα νέα, Μεγαλειότατε!
—Άλήθεια! Μου λέτε άλήθεια;
—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Ώστε — ά, Θεέ μου, πόσο είμαι συγκινημένος! — Ώστε θά τελειώσουν όλα θά γίνω εύτυχισμένος... εύτυχισμένος, κι' αυτό θά τό χρωστάω σέ σάς;

—'Εκαμα τό καθήκον μου, Μεγαλειότατε.

—'Εκάματε κάτι περισσότερο από τό καθήκον σας, άγαπητέ μου φίλε, καί ποτέ δέν θά λημονήσω, ποτέ-ποτέ, τήν έκδούλευσί σας αυτή.

—Καλωσύνη σας, Μεγαλειότατε.

—Καί τώρα, λέγετέ μου, τί έκάματε, τί έπίτυχατε; Δέν ξέρετε πόσο άυτομοιωό!...

—'Ελπίζω, Μεγαλειότατε, είμαι βέβαιος σχεδόν, για νά μήν πώ άπολύτως βέβαιος, ότι έντός τής αύριον θά έχη έξευρεθή τό πρόσωπο, πού θά τελείη τό μυστήριο.

—Δέν τό βρήκατε ακόμα;
—Είνε σάν νά τό βρήκα, Μεγαλειότατε. Μας χρειάζοταν ένας λειτουργός του 'Υψίστου, για νά εύλογήση τό γάμο σας κι' αυτός θά εϊνε πειά στή διάθεσί μας.

—Πρόκειται περί ιερέως;
—'Αρχιμανδρίτου, Μεγαλειότατε.

—Καί θά δεχτή; Δέν θά φοβηθή καμιά τιμωρία έκ μέρους τής Συνόδου;

—Όχι, Μεγαλειότατε.

—Είσαθε βέβαιος;

—'Απολύτως.

—Πολύ καλά.

—Λίγη ύπομονή χρειάζεται μόνον, Μεγαλειότατε.

—'Εστω. Τι σημασία έχει αυτό; Τό πάν εϊνε νά τελειώνουμε. 'Αλλά γιατί ή άργοπορία αυτή; Γιατί δέν έχετε όριστική άπάντη έκ μέρους του προσώπου αυτού;

—Μήν άνησυχήτε, Μεγαλειότατε.

—Νά μήν άνησυχώ! 'Αχ, άγαπητέ μου φίλε, δέν μπορείτε νά φαντασθήτε σείς πόσο ύπόφερα ώς τώρα πόσο άυτομοιωό, τί άγωνία μου λογχίζεις τήν καρδιά!

—Τό μαντεύω, τό καταλαβαίνο πολύ καλά, Μεγαλειότατε καί σάς λέγω ρητώ: Μήν άνησυχήτε καθόλου, μήν άγωνιάτε καθόλου. Αύριο θά έχουν τελειώσει όλα. Σάς δίνω τό λόγο μου γι' αυτό.

—Σάς εύχαριστώ! 'Εμπιστεύομαι άπολύτως στό λόγια σας καί δέν σάς ρωτώ τίποτε περισσότερο. 'Ενεργήσατε όπως νομίζετε καλύτερα.

Κατόπιν ό 'Αλέξανδρος έσφιξε τό χέρι του φίλου του κι' έσπυσε νά κατέβη από τ' άνάκτορα καί νά μη τό αυτοκίνητό του.

Πού πήγαινε εϊτοι έξάλλος;

Πού άλλου; Στήν όδόν Πατριάρχου 'Ιωακείμ, στό σπίτι τής άγαπημένης του, στή λατρευτή του 'Ασπασία.

'Ασυκράτητος από χαράν, πνιγόμενος από τήν μεγάλη του εύφροσύνη, παραφερόμενος άπ' τήν έξαιρετική άγαλλίασι πού τόν κατείχε, ίπήγαινε ν' άναγγείλη στην νέα του τόσο άγαπούσε, τό εύχάριστο γεγονός.

Στό δρόμο, τό αυτοκίνητό του δέν έτρεχε, πετούσε. Μέ κίνδυνο νά παρασύρη κανένα διαβάτη ό 'Αλέξανδρος, έτρεχε, έτρεχε ίλιγγιωδώς, έτρεχε σάν νά τόν κυνηγούσαν!...

'Εται τό διάστημα—τό τόσο μικρό άλλωστε— από τ' άνάκτορα ώς τό σπίτι τής Ασπασίας Μάνου, τό δίηυσε μέσα σέ έλάχιστα δευτερόλεπτα.

'Όταν έφτασε στό σπίτι τής άγαπημένης του, πήδησε κάτω από τό αυτοκίνητό του, άνέβηκε έπάνω γρήγορα-γρήγορα κι' ένέσκηψε στό δωμάτιο πού βρισκόταν ή κ. Μάνου μέ τίς δύο κόρες της, σάν βόμβα.

'Η καλόκαρδη 'Αθηναία κυρία εσφονιάστηκε.

Τό ίδιο καί ή 'Ασπασία καί ή αδελφή της.

—Μεγαλειότατε! φώναξαν όλες, μ' ένα στόμα.

'Ο 'Αλέξανδρος ήθελε νά μιλήση, νά εξηγηθή άμέσως, αλλά πνιγώτατε, ήσθαινε.

'Η 'Ασπασία σηκώθηκε άμέσως καί πήγε κοντά του.

—'Αλέξανδρε, τί συμβαίνει; Τι τρέχει; τόν ρώτησε συγκινημένη.

—Τί τρέχει; άπάντησε ό 'Αλέξανδρος, παίρνοντας τήν άναπνοή του. 'Εχω νά σάς άνακοινώσω ένα εύχάριστο γεγονός. Ναι, Θεέ μου, ένα πολύ εύχάριστο νέο...

'Όλοι πειά κρεμώντουσαν από τά χέλι του.

('Ακολουθεί)

Ο πατέρας του 'Αλεξάνδρου, βασιλέως Κωνσταντινός, σέ νεαρά ηλικία